

Ιερά Μητρόπολις Θηβών και Λεβαδείας
Κυριακή της Σαμαρείτιδος
10^η Μαΐου 2015

Η σημερινή Ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί μου αδελφοί, αναφέρεται στον διάλογο που είχε ο Ιησούς Χριστός με την Σαμαρείτιδα στο φρέαρ του Ιακώβ έξω από την Σαμάρεια.

Ο Χριστός κουρασμένος και διψασμένος από την οδοιπορία όπου πήγαινε από την Ιουδαία στην Γαλιλαία, καθόταν ταπεινά στο πηγάδι. Τότε ήρθε μια γυναίκα για να πάρει νερό. «Δος μου πιειν», Δώσε μου να πιώ, είπε ο Ιησούς στην γυναίκα κι έτσι άρχισε ο διάλογος μεταξύ τους.

Ο Θεός Διδάσκαλος μιλά με απλότητα και η Σαμαρείτισσα γυναίκα δείχνει στα λόγια της ότι δεν της λείπουν κάποια θρησκευτικά και πνευματικά ενδιαφέροντα. Παραξενεύτηκε στην αρχή πως μπορούσε ένας Ιουδαίος να ζητάει νερό από μία Σαμαρείτισσα, γιατί τους Ιουδαίους και του Σαμαρείτες τους χώριζε μια παλιά θρησκευτική έχθρα, τόσο, που δεν είχαν καμία μα καμία επαφή η επικοινωνία μεταξύ τους.

Ο διάλογος εξελίσσεται αρμονικά και φυσιολογικά, σαν υπόδειγμα που μας δίνει ο Χριστός για τον τρόπο με τον οποίο εμείς οι άνθρωποι θα πρέπει να συζητούμε μεταξύ μας, και όταν συμβαίνει να έχουμε διαφορετικές απόψεις και γνώμες. Η Σαμαρείτισσα απορεί και ρωτά, γιατί τα λόγια που ακούει της φαίνονται ανεξήγητα, και ο Ιησούς σιγά σιγά φανερώνει το ποιος είναι.

Η Σαμαρείτισσα ακούει για νερό και εννοεί το φυσικό νερό του πηγαδιού. Ο Χριστός μιλά για το πνευματικό νερό, για την δροσιά του Αγίου Πνεύματος, που αν το πιεί κανείς μία φορά, δεν ξαναδιψά. Η γυναίκα αποκρίνεται με πολύ σεβασμό στον Ιησού, χωρίς βέβαια να γνωρίζει το ποιός είναι. Τον αποκαλεί πάντοτε Κύριο στον διάλογο που έχουν και κάποια στιγμή του λέγει: «Κύριε, δός μου αυτό το νερό για το οποίο λες, για να μην διψώ και να μην έρχομαι κάθε μέρα εδώ στο πηγάδι και να αντλώ νερό». Ο Χριστός τότε με πολλή διάκριση θίγει μια μυστική πτυχή της γυναικός, ότι δηλαδή είχε πέντε άνδρες και τώρα ο άνδρας τον οποίο έχει δεν είναι νόμιμος.

Εκείνη με ειλικρίνεια ξεσκεπάζει την συνείδησή της. Αισθάνεται να πέφτει επάνω της και να την ερευνά το μάτι του Θεού, τα λόγια της τώρα είναι μια ανεπιφύλακτη ομολογία για τον Ιησού Χριστό και συγχρόνως μία ταπεινή εξομολόγηση για τον εαυτό της, « Κύριε, του λέγει, βλέπω και καταλαβαίνω πως είσαι προφήτης ».

Μόλις διαπιστώνει ότι ο άνθρωπος με τον οποίο συνομιλεί μαζί του είναι προφήτης, αμέσως θυμάται να τον ρωτήσει για το θρησκευτικό ζήτημα που χωρίζει τους Σαμαρείτες από τους Ιουδαίους, σε ποιόν τόπο πρέπει να λατρεύεται ο Θεός; Οι Ιουδαίοι πιστεύουν πως τόπος λατρείας για τον Θεό είναι ο Ναός στα Ιεροσόλυμα, οι δε Σαμαρείτες πιστεύουν

ότι τόπος λατρείας είναι το Όρος Γαριζίν στη Σαμάρεια. Και ο Χριστός της λέγει τον μοναδικό εκείνον λόγο, που αποτελεί την βάση της αληθινής λατρείας. « Ο Θεός είναι πνεύμα κι εκείνοι που τον προσκυνούν, πνευματικά και αληθινά πρέπει να το πράττουν ». Το ζήτημα είναι καίριο και βασικό. Πού είναι ο Θεός και πως και που θα πρέπει να προσκυνούμε τον Θεό; Ο Θεός είναι παντού και μέσα μας. Ο Θεός είναι Πνεύμα και το Πνεύμα πνέει όπου θέλει, πνέει παντού και δεν δεσμεύεται από τον χώρο και τον χρόνο. Ο Θεός είναι ο Πανταχού παρών και τα Πάντα πληρών.

Η Σαμαρείτισσα μπορεί να μην κατάλαβε το « Πνεύμα ο Θεός... » γι' αυτό τα περισσότερα πάνω σε αυτό το θέμα, αφήνει να το ακούσουν οι άνθρωποι από το στόμα του ίδιου του Μεσσία, που πιστεύει πως θα έρθει σταλμένος από τον Θεό. Βλέπει πως έχει μπροστά της έναν προφήτη, μα με το μυαλό της δεν βάζει πως μπορεί να είναι ο Μεσσίας. Και το θέμα είναι τόσο σπουδαίο, όπου μόνον ο Μεσσίας θα μπορούσε να μιλήσει γι' αυτό με απόλυτο κύρος. Τότε ο Ιησούς της αποκαλύπτει πως αυτός που έχει μπροστά της και συνομιλεί μαζί του είναι ο Μεσσίας και λυτρωτής του κόσμου, πως αυτός είναι ο Χριστός, καθώς της λέγει: « Εγώ ειμί ο λαλών σοι », εγώ είμαι που σου μιλώ.

Η Σαμαρείτισσα άφησε την στάμνα της με το νερό και έτρεξε αμέσως στην πόλη και την ξεσηκώνει. Ελάτε να δείτε έναν Προφήτη όπου με εξιστόρησε τα της ζωής μου τους λέγει, μήπως αυτός είναι ο Μεσσίας που περιμένουμε; « Μήτι ούτος έστιν ο Χριστός »; Και από εκείνη την στιγμή η αμαρτωλή Σαμαρείτισσα γίνεται Ιεραπόστολος.

Μακάρι αγαπητοί μου εν Χριστώ αδελφοί, να ήμασταν πάντοτε και εμείς έτοιμοι για να δεχτούμε το κήρυγμα του Θείου Ευαγγελίου και πρόθυμοι για να δώσουμε καρπό ειλικρινής μετανοίας που θα είναι η δική μας σωτηρία και η Δόξα του Θεού, Αμήν.

Αρχίμ. Ι.Κ.